

54 hodín v zajatí Driftu.

Deň prvý: Cesta nahor.

Dnes nastal ten deň. Dnes ráno som vstal a vedel som že už niet úniku, že tomu neutečiem. Na rannej toalete nasmelo dočítavam posledné riadky niekoľko mesiacov starej reportáže o Reinholdovi Messnerovi v National Geographic. Nestor skalnatých svahov neochvejne a sebaisto popisuje ako zdolal zdanlivo nekonečné osemtisícovky, aj keď ho to neraz stálo zdravie či prst ukoristený krutou zimou vyvolávajúcou omrzliny. Napriek tomu sa nikdy nevzdával a to mi vlieva nádej. Prežijem to aj ja... prežijem a zdolám obávanú Popradskú Driftisícovku.

Ešte posledná kontrola vybavenia, batérií, náhradné diely sú zbalené a teda môžeme začať nakladanie batožiny na šerpov. Šerpa Leonsing 1 a Leonsing 2 sa ochotne nechajú naložiť priam neľudsky veľkým nákladom a my (Šalát s Ďurim) vyrážame za ich vrčania a funenia na dlhú cestu na sever. Cestou naberať ďalších členov výpravy, plus muchy na čelné sklo. V Sv. Juri k nám pribudol Eddiem, v Pezinku Momix a v Nitre sme naložili Maja. Potom sme pokračovali až do Považskej Bystrice, kde nás už vyzeral nedočkavý MarcelZ. Prostý ľud je v týchto končinách priateľský a zavše na nás okolití vodiči kývajú prostredníkom (asi nejaký miestny zvyk) a vytrubujú zo svojich áut, keď sa otáčame pri hľadaní správnej cesty. Zdanlivo plne naložení, vydali sme sa vstrieč dobrodružstvu. V ceste nám stála nejedna prekážka vo forme voľne pohodenej kolóny áut, prdiacich a smrdiacich poľských kamiónov supiacich 60 a 65km/h vedľa seba hore kopcom alebo aj zákerných mladých horských Šumienok (Femme Lattus - Fatal) ktoré sa vyskytovali v hustejšie osídlených oblastiach a provokovali a rozvracali morálku družstva (niektorí chceli dokonca vystúpiť a venovať sa iným veciam ako Driftu, čo je neslýchané).

Po dlhej a namáhavej ceste (a asi piatich šumienkach) dorážame v podvečerných hodinách do základného tábora. Rozhodli sme sa tábor atakovať zo severu a na druhý pokus sme s pozvoľna zachádzajúcim slnkom našli správny vchod na recepciu s podivuhodným názvom: Eurokemp. Názov tábora je pravdepodobne odvodený z reálnej ceny nákladov vynaložených na

obnovu zariadenia od roku 1990 po dnes. Ako sme boli po príchode upozornení hlavným šerpom tábora, tento už historický skanzen datuje svoj posledný rok existencie a budúci rok bude pravdepodobne premiestnený na iné, adekvátnejšie miesto (pravdepodobne na skládku stavebného odpadu v Poprade, pozn. autora). Náš prístup k pamiatke bol preto veľmi ohľaduplný a nezničili sme ani prírodnú mikroflóru v kúpeľni, ani osemnohú faunu v rohoch izieb. Za zvukov cvrkocu cvrčkov a šumu vetra v stromoch sme prenášajúc vybavenie do izieb sledovali mračno tvoriace sa nad vrcholkom zatieneného Lomnického štítu s mihotavým svetielkom stanice lanovky na Plese Skalnatom. To nekonečné ticho, tá plastická realnosť nesmiernej masy skál v našej blízkosti a vôňa živice z borovíc vytvárali neskutočnú harmóniu a prinášali klud a mier do našich myslí. Až pokiaľ..... Momo neobjavil megafón. Šum vetra a cvrčkov vystriedali emotívne pokryky, za ktoré by sa nemusel hanbiť ani fanúšik Trnavského futbalu a celkovo vzato, ani jeden zo spolunocovateľov v kempe nebol ukrátený o dôkaz našej prítomnosti.

S padajúcim súmrakom a pokračujúcimi prípravami na večeru nás prišla navštíviť aj delegácia domorodého popradského kmeňa s náčelníkom Ginom, bojovníkmi Jančom a Lukym a ich šerpom „Jančovymotcom“. V priateľskej atmosfére utužovanej vychladenou dvanástkou a teplými údeninami z grilu sme rozoberali stratégiu pred zajtrajším vyvrcholením celého snaženia. V tom nás prerušila správa od druhej časti výpravy ktorá stratila našu stopu a zablúdili asi vďaka spadnutej moréne. Našťastie, miestny domáci šerpovia poznajú tajné chodníčky a išli našim blúdiacim druhom naproti. Tí nakoniec šťastne dorazili a pridali sa k nášmu priateľskému posedeniu. A utužovali s nami do rána...

Deň druhý: Bleskový výstup.

Nastalo ráno a ja sedím s kocúrom a opicou pri zápisníku. Pravdepodobne nadmorská výška a nedostatok kyslíka vo vzduchu zapríčiňujú ťažké ranné stavy. Je zaujímavé, že nedostatok sa prejavil iba u polovice mužstva, zhodou okolností tej, ktorá do neskorej noci bojovala s megafónom proti zákernému tichu a zákerným zombíkom z litovského autobusu. Balíme potrebné vybavenie a po skromných raňajkách opúšťame v plnej zostave základný tábor.

Príchod na okraj nášho cieľa prebiehal bez väčších komplikácií. Pri príjazde k výškovému táboru pri Popradskej hokejovej aréne sme za zvukov miestnej prírody a techna z ginovej aparatury rozbalili našu techniku a pustili sa do tréningu. No nie všetci. Ja ako zapisovateľ a hlavne, ako jediný rallye jazdec z minulej noci, potreboval som zgenerovať motor ktorý sa zadrhol pre priveľa nečistôt v ňom. S čistením mi pomohol Jančov otec a keď už všetko vyzeralo dobre, pri nešťastnej manipulácii a nasadzovaní rotora som zlomil uhlík. Našťastie, s Momovým rezervným motorom a ochotným Jančovým otcom sa mi podarilo auto včas zmontovať a nastúpiť do závodu zároveň s ostatnými. Nebol som však zjavne jediný. Aj špičková výbava nášho považskobystrického majstra voľného asfaltu MarcelZa si vybrala voľný deň a nie že nefungovalo Yokomo (na čo sme si už zvykli), ale vypovedalo mu aj nezničiteľné Kyosho! Toto Marcelove záchranné koleso, tento padák testovacieho pilota, táto Carpathia plávajúca pri Titaniku si asi tiež zmyslelo že keď už sú tie prázdniny, bude mať voľno. Našťastie, aj keď skepsa prerástla marcelovu chladnú hlavu, pomohli sme mu a spoločnými silami sa podarilo zo začiatku sprevádzkovať Kyosho a neskôr dokonca aj Yokomo! Marcel vie aj tak vždy prejsť vrcholmi a pádmi a skončiť na stupňoch víťazov.

O deisatej hodine sme započali s výstupom z výškového tábora v snahe atakovať vrchol Driftisícovky. Ako však každý rok, aj tento sa na jej vrchol dostane iba jeden z nás. Driftisícovka nikomu nič neodpustí a preto celá naša skupina v zostave Ja Šalát, Jurík, Majo, MarcelZ, Momix, Eddiem, Shadow, RC dB alias Decibel, Gino, Jančo, Luky a v neposledom rade aj prvolezec, Marek z Košíc pustila plnú silu do útoku na vrchol. Výstupy a pády sprevádzali súboj s cestou a pomaly začali odpadávať prví pretekári. Druhý výškový tábor mohli tak či onak dosiahnuť iba štyria z nás. Na bonsaj na vrchole sa tak pokúsili siahnuť Jančo, Momix, MarcelZ a Shadow, ktorý sa vyštvierali až do štvrťfinále. Pobili sa statočne a neodradil ich ani krutý vietor, ani páliace a oslepujúce slnko. Blízko k vrcholu sa dostal MarcelZ, no poskytnutie v semifinále ho stálo najvyššie priečky. Tesne pod vrcholom, doslova na pol kroka, musel asi pre nepriazeň osudu vzdať boj Jančo a vrchol bol naďalej nepokorený. Nakoniec však úspech našej výpravy zabezpečil neporaziteľný a stále vynikajúci Drift King – Momix!

Sláva Drift Kingovi, sláva Momixovi!

Napísal Salat

Utorok, 01 Júl 2008 00:00 - Posledná zmena Pondelok, 24 November 2008 22:53

King Momo cestou dole z Poradskej Driftisícovky s bonsajom v ruke, pohárom v druhej a s neodmysliteľným úškrnom na tvári stretal ďalších, tých dnes menej úspešných. Boli tam na ceste štvrtý Shadow a za ním Gino, Šalát, Eddiem, Decibel, Luky, Jurik, Majo a Marek (v tomto poradí).

Po namáhavom výstupe a zostupe sa unavaná výprava rozhodla zrelaxovať v kúpeľnom parku s vodou a sledujúc šumienky, čľapkajúc sa v bublinkách a prdení do vody premietali udalosti dňa. Driftisícovka nezostala nepokorená, všetci prežili preteky v zdraví a tešiac sa na najbližšie zápolenie, rozišli sa všetkými svetovými smermi. A pokiaľ nezaspali, driftujú dodnes.

Rád by som poďakoval celej popradskej posádke za super preteky s muzičkou, nášmu sponzorovi Bonsajcentru (www.bonsajcentrum.sk) za krásnu prvú cenu, Jančovmu otcovi za pomoc s motorom a všetkým ostatným ktorí viac či menej pomohli a spríjemnili chvíle strávené za tých 54 hodín v Poprade.

Šalát.